

lige saa lidt er enig om, hvilke af dem der burde udelukkes fra Sindsfygeanstalterne, som om, hvor disse ellers burde anbringes.

De til Observation indlagte Patienter kunne jo ikke siges at spille nogen meget stor Rolle for Bladspørgsmaalet, da de kun forblive en forholdsvis kort Tid paa Anstalterne. Desuden tale forfættelige praktiske Hensyn for, at de bør henvises til Sindsfygeanstalterne, og at dette sker i samme Omfang som hidtil, er i alt Fald ganske uundgaaeligt, saa længe man ikke ved en Reform af Medicinalvæsenet har faaet psykiatrisk uddannede Embedslæger, der kunne afgive et for Autoriteterne tilstrækkeligt vejledende Skøn om de paagældende Personers Sindstilstand.

Blandt de til Behandling indlagte Forbrydere finder man atter, maaste dog vel teoretisk, mellem dem, der have været sindsfyge, før de begik deres Forbrydelse, og som derfor ikke bør betragtes som Forbrydere, og de Forbrydere, der ere blevne sindsfyge i Straffeanstalterne eller Fængslerne. Medens der for de førstes Bedkommende vel er en ret almindelig Stemning for, at de høre hjemme i Sindsfygeanstalterne, er dette derimod ikke Tilfældet, hvad de sidste angaar. Uenigheden begynder imidlertid først ret, naar Spørgsmaalet bliver om, hvor de da skulle anbringes, idet nogle ville have dem henvisste til Annekser til Sindsfygeanstalterne, andre til Annekser til Straffeanstalterne, atter andre til særlige Anstalter (Specialasyl), og andre igen ikke ville have nogen af Delene, men derimod ville have de akutte Tilfælde behandlede paa Straffeanstaltens Lazaretter, der hertil maa have psykiatrisk uddannede Læger, og de kroniske Tilfælde henvisste til Sindsfygeanstalterne. De Refuskater, der i Udlandet ere indbundne ved den praktiske Prøvelse af disse forfættelige Alternativer, tale imidlertid ingenlunde særligt til Gunst for noget af dem. Desuden viser Erfaringen i det mindste her fra Landet, at Forbryderne, hvis Forbrydelse jo i de fleste Tilfælde kun ere et Symptom paa deres Sindsfyghed og tilmed oftest ikke bestaa i grove Forseelser, paa enkelte Undtagelser nær, ikke ere til noget Bøvær eller Anledning til Plage fra nogen Side i Sindsfygeanstalterne, hvor de forvinde i Mængden af de andre Patienter. Kun de sindsfyge Straffefanger kunne være besværlige at have paa Sindsfygeanstalterne, men at træffe særlige Foranstaltninger alene for disse, vilde være vanskeligt. Der turde derfor næppe være gyldig Grund til at gøre nogen Forandring i den bestaaende Ordning, indtil man en Gang kan faa et eget Kriminalasyl, hvortil ogsaa andre for den offentlige Sikkerhed farlige Personer og andre degenererede Individuer kunde henvises. Spørgsmaalet om de sindsfyge Forbryderes Stilling til Sindsfygeanstalterne maatte da atter optages til Behandling.

Sindsfyge Epileptikere.

I Sammenligning med Forbryderne optage Epileptikere jo næsten et lige saa stort Antal af Statsanstaltens Pladser som hine. Mange af Epileptikerne høre ifølge deres Sygdoms Natur til Sindsfygeanstaltens besværligste og farligste Patienter, der ikke blot udbrede Uhygge for de andre syge, men ogsaa kunne udøve en skadelig Indflydelse paa disse, ja endog blive farlige for dem. De kunne derfor vanskeligt have i Lokaler sammen med de andre sindsfyge og bidrage som Følge deraf uforholdsmæssigt til at gøre Pladsforholdene i Sindsfygeanstalterne ugunstige, altfammen Grunde, hvorfor Anstalterne i det hele nødtigt optage Epileptikere og gerne saa, at de kunne anbringes andetsteds. Kunde dette ske, vilde jo deres Pladser blive disponible for andre sindsfyge.

Der vilde da imidlertid kun kunne være Tale om at anbringe dem i en særlig Anstalt for Epileptikere, og en saadan er jo ogsaa i den seneste Tid fra forfættelig Side bragt i Forslag herhjemme, men ifølge gentagne Udtalelser af Justitsministeriet vil Tilvejrbringelsen af slige Anstalter i ethvert Tilfælde for en lang Fremtid ikke kunne anses for at falde ind under Statens Opgave. Naar Kommissionen desuagtet skal tillade sig at anbefale denne Sag til fornyet Overvejelse og fremtidig Opmærksomhed fra Statens Side, saa ledes den dertil ikke alene ved Hensynet til Sindsfygeanstalterne, men ogsaa ved Hensynet til Epileptikerne selv, der ved en tilstrækkeligt tidligt begyndt og tilstrækkeligt længe fortsat Behandling, som netop bedst kan finde Sted paa en særligt dertil indrettet Anstalt, i mange Tilfælde ville kunne reddes for Samfundet og gøres til forholdsvis nyttige Medlemmer af dette, i Stedet for som ellers at hjemfalde til Sløvhed og uhelbredelig Sindsfyghed. Staten vilde derved blive befriet for at sørge for en hel Del uhelbredelige sindsfyge. Dernæst er der endnu et ikke mindre vigtigt Hensyn, der netop synes at maatte gøre Oprettelsen af en særlig Anstalt for Epileptikere til en Opgave for Staten